Yargıtay HGK E.2025/463 K.2026/524 (23.09.2026)

Karar metni, Yargıtay Başkanlığı Karar Arama sistemindeki yayımlanmış hâliyle aynen aktarılmıştır; taraf adları kaynakta anonimdir.

Hukuk Genel Kurulu 2025/463 E. , 2026/524 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ : Konya Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesi

SAYISI : 2024/3014 E., 2025/66 K.

ÖZEL DAİRE KARARI : Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin 01.10.2024 tarihli ve

2023/8156 Esas, 2024/6630 Karar sayılı BOZMA kararı

Taraflar arasında görülen karşılıklı boşanma davalarından dolayı yapılan yargılama sonunda İlk Derece Mahkemesince her iki davanın kabulüne karar verilmiştir.

Kararın davalı-karşı davacı vekili tarafından istinaf edilmesi üzerine Bölge Adliye Mahkemesince istinaf başvurusunun kısmen kabulü ile İlk Derece Mahkemesi kararının kusura ilişkin gerekçesinin düzeltilmesine ve kadın yararına hükmedilen tazminatların reddine karar verilmiştir.

Bölge Adliye Mahkemesi kararının taraf vekillerince temyiz edilmesi üzerine Yargıtay 2. Hukuk Dairesince yapılan inceleme sonunda bozulmuş, Bölge Adliye Mahkemesince Özel Daire bozma kararına karşı direnilmiştir.

Direnme kararı davacı-karşı davalı vekili tarafından temyiz edilmekle; kesinlik, süre, temyiz şartı ve diğer usul eksiklikleri yönünden yapılan inceleme sonucunda, temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten sonra Tetkik Hâkimi tarafından hazırlanan gündem ve dosyadaki belgeler incelenip gereği düşünüldü:

I. DAVA

Davacı kadın eş vekili dava dilekçesinde; tarafların 21.12.2008 tarihinde evlendiklerini, bu evlilikten iki çocuklarının dünyaya geldiğini, altı yıl süreyle davalının annesinin eşlerle birlikte yaşadığını, kayınvalidenin sürekli tartışma ve kavga çıkardığını, müvekkili iki aylık hamileyken eşi tarafından evden kovulduğunu, erkeğin kendi başına yurtdışına gezmeye gittiğini, eşine değer vermediğini, hac vazifesi için kuraya kendisi ile annesini yazdırdığını, erkeğin evliliğin başından itibaren müvekkiline fiziksel, psikolojik, sözel ve ekonomik şiddet uyguladığını, sadakat yükümlülüğünü ihlal ettiğini ileri sürerek tarafların boşanmalarına, velayetlerin anneye verilmesine, her bir çocuk yararına ayrı ayrı 500,00 TL tedbir-iştirak, müvekkili yararına 1.500,00 TL tedbir-yoksulluk nafakası ile 200.000,00 TL maddi, 200.000,00 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

II. CEVAP VE KARŞI DAVA

Davalı-karşı davacı erkek eş vekili cevap ve karşı dava dilekçesinde; müvekkilinin davacı ile mutlu olacağına inanarak evlendiğini ancak tüm çabalarına rağmen evlilik birliğinden beklediği umutlarının gerçekleşmediğini, davacının eşine hakaret ettiğini, güven sarsıcı davranışlarda bulunduğunu, erkeklik gururunu kırdığını, yatak odası ile ilgili aile sırlarını dışarı yansıttığını, çocuklara şiddet uyguladığını, birlik görevlerini yerine getirmediğini, sosyal medya bağımlısı olduğunu ve eşler arasındaki cinsel hayatın karşı taraf yüzünden bitme noktasına geldiğini ileri sürerek asıl davanın reddine karşı davanın kabulü ile tarafların boşanmalarına, velayetlerin babaya verilmesine, müvekkili yararına 250.000,00 TL maddi, 250.000,00 TL manevi tazminat ödenmesine karar verilmesini talep etmiştir.

III. İLK DERECE MAHKEMESİ KARARI

İlk Derece Mahkemesinin 27.06.2022 tarihli ve 2019/682 Esas, 2022/623 Karar sayılı kararı ile; tanık anlatımları ile sabit olduğu üzere tarafların öncesinde ayrılık yaşadıkları ancak barışmakla önceki kusurları en azından hoşgörü ile karşıladıkları anlaşıldığından bu kusurlu davranışların hükme esas alınamayacağı, toplanan delillere göre erkeğin eşine fiziksel şiddet uyguladığı, buna karşılık kadının da telefonu ile uzun süre meşgul olmak suretiyle birlik görevlerini ihmal ettiği, boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır kadının az kusurlu olduğu gerekçesiyle her iki davanın da kabulü ile tarafların boşanmalarına, velayetlerin anneye verilmesine, ... için 200,00 TL tedbir-700,00 TL iştirak, ... için 300,00 TL tedbir-700,00 TL iştirak, kadın eş yararına 300,00 TL tedbir nafakası ile 20.000,00 TL maddi, 20.000,00 TL manevi tazminat ödenmesine, yoksulluk nafaka talebinin reddine karar verilmiştir.

IV. İSTİNAF

A. İstinaf Yoluna Başvuranlar

İlk Derece Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde davalı-karşı davacı vekili tarafından istinaf başvurusunda bulunulmuştur.

B. Gerekçe ve Sonuç

Bölge Adliye Mahkemesinin 29.05.2023 tarihli ve 2023/619 Esas, 2023/1232 Karar sayılı kararı ile; İlk Derece Mahkemesince boşanmaya sebep olan olaylarda kadına verilen kusurlu davranışların istinaf edilmeksizin kesinleştiği, toplanan delillere göre kadına yüklenen bu kusurlu davranışlar yanında kadının ayrıca yatak odasına dair mahremiyeti başkaları ile paylaştığı, kıskançlık yapmak suretiyle eşine psikolojik şiddet uyguladığı, gerçekleşen olaylara göre tarafların eşit kusurlu oldukları, eşit kusurlu eş yararına ise tazminata hükmedilemeyeceği gerekçesiyle davacı-karşı davalı kadının tazminat taleplerinin reddine karar verilmiştir.

V. BOZMA VE BOZMADAN SONRAKİ YARGILAMA SÜRECİ

A. Bozma Kararı

1. Bölge Adliye Mahkemesinin yukarıda belirtilen kararına karşı süresi içinde taraf vekillerince temyiz isteminde bulunulmuştur.

2. Yargıtay 2. Hukuk Dairesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile;

"...1.Tarafların iddia, savunma ve dayandıkları belgelere, uyuşmazlığın hukuki nitelendirilmesi ile uygulanması gereken hukuk kurallarına, dava şartlarına, yargılamaya hâkim olan ilkelere, ispat kurallarına ve temyiz olunan kararda belirtilen gerekçelere göre davalı-davacı erkek vekilinin tüm, davacı-davalı kadın vekilinin aşağıdaki paragrafların kapsamı dışındaki temyiz itirazları yerinde görülmemiştir.

2.Taraflar arasında görülen evlilik birliğinin temelinden sarsılması hukuki nedenine dayalı karşılıklı boşanma davalarının yapılan yargılaması sonunda, İlk Derece Mahkemesince boşanmaya sebebiyet veren olaylarda tarafların erkeğin ağır kadının az kusurlu olduğu gerekçesiyle karşılıklı davaların kabulü ile tarafların boşanmalarına ve kadın yararına tazminatlara karar verilmiş, hükme karşı davalı-davacı erkek vekilince istinaf kanun yoluna başvurulmuştur. Bölge Adliye Mahkemesince, kadına kusur eklenerek tarafların eşit kusurlu olduğu gerekçesiyle kadının tazminat taleplerinin reddine karar verilmiş ise de; yapılan yargılama ve toplanan delillerden, erkeğin kadının kıskançlık yaptığına ilişkin vakıaya dayanmadığı, bu nedenle Bölge Adliye Mahkemesince kadına yüklenen kıskançlık yapmak suretiyle erkeğe psikolojik şiddet uygulama kusurunun kadına yüklenemeyeceği anlaşılmış olup taraflara yüklenen ve gerçekleşen diğer kusurlu davranışlara göre boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır, kadının ise az kusurlu olduğunun kabulü gerekirken yanılgılı

değerlendirme sonucu tarafların eşit kusurlu olduklarının kabulü hatalı olup kararın bu gerekçeyle bozulması gerekmiştir.

3.4721 sayılı Kanun'un 174 üncü maddesinin birinci fıkrasında mevcut ve beklenen bir menfaati boşanma yüzünden haleldar olan kusursuz yada daha az kusurlu olan tarafın, kusurlu taraftan uygun bir tazminat isteyebileceği, aynı maddenin ikinci fıkrasında boşanmaya sebebiyet vermiş olaylar yüzünden kişilik hakları saldırıya uğrayan tarafın, kusurlu olandan manevî tazminat isteyebileceği öngörülmüştür. Yukarıdaki paragrafta açıklandığı üzere, evlilik birliğinin sarsılmasına sebep olan olaylarda tazminat isteyen davacı-davalı kadının ağır ya da eşit kusurlu olmadığı, erkeğin kusurlu eylemlerinin kadının kişilik haklarına saldırı teşkil ettiği ve boşanma sonucu bu eşin, en azından diğerinin maddî desteğini yitirdiği anlaşılmıştır. O halde, Mahkemece, tarafların sosyal ve ekonomik durumları, tazminata esas olan fiilin ağırlığı ile 4721 sayılı Kanun'un 4 üncü maddesi ile 6098 sayılı Kanun'un 50 nci ve 51 inci maddelerinde düzenlenen "hakkaniyet kuralları" da dikkate alınarak davacı-davalı kadın yararına uygun miktarda maddî ve manevî tazminata hükmedilmesi gerekirken, hatalı kusur belirlemesinin sonucu olarak yazılı şekilde hüküm kurulması doğru görülmemiş, bozmayı gerektirmiştir..." gerekçesiyle karar bozulmuştur.

B. Bölge Adliye Mahkemesince Verilen Direnme Kararı

Bölge Adliye Mahkemesinin ilâm başlığında tarih ve sayısı belirtilen kararı ile; erkek eşin karşı dava dilekçesinde "senin saçların temiz kimde yıkandın, nerede yıkandın" gibi ithamlarla kadının kıskançlık yapmak suretiyle eşine psikolojik şiddet uyguladığına dair vakıaya dayandığı, psikolojik şiddetin tanımında bir kişinin başka bir kişiyi kontrol etmek amacıyla kullandığı duygusal ve zihinsel tacize vurgu yapıldığı, psikolojik şiddetin türleri arasında yer alan kıskançlığın karşısındakinin hayatını kendi isteklerine göre yönlendirip, kişinin tek başına hareket etmesine engel olunduğundan bahsedildiği, kadının buna ilişkin kusurlu davranışının tanık olarak dinlenen bir kişinin beyanlarıyla ispat edildiği gerekçesiyle direnme kararı verilmiştir.

VI. TEMYİZ

A. Temyiz Yoluna Başvuranlar

Direnme kararına karşı süresi içinde davacı-karşı davalı kadın vekili tarafından temyiz isteminde bulunulmuştur.

B. Temyiz Sebepleri

Davacı-birleşen davalı vekili temyiz dilekçesinde; boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır kusurlu olduğunu ve müvekkili yararına tazminat ödenmesine karar verilmesi gerektiğini ileri sürerek hükmün bozulmasına karar verilmesini talep etmiştir.

C. Uyuşmazlık

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; somut olayda tarafların boşanmaya sebep olan olaylarda eşit kusurlu olup olmadıkları, buradan varılacak sonuca göre kadın eş yararına Türk Medeni Kanunu'nun 174. maddesinde yazılı tazminat koşullarının oluşup oluşmadığı noktasında toplanmaktadır.

D. Gerekçe

1. İlgili Hukuk

4721 sayılı Türk Medeni Kanunu'nun (TMK) 166/1 ve 174. maddeleri.

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu’nun (HMK) 141. maddesi.

2. Değerlendirme

1. Uyuşmazlığın çözümü bakımından ilgili kanun maddelerinin incelenmesinde yarar görülmektedir.

2. Bilindiği üzere TMK'nın "Evlilik birliğinin sarsılması" başlıklı 166. maddesinin 1 ve 2. fıkraları;

"Evlilik birliği, ortak hayatı sürdürmeleri kendilerinden beklenmeyecek derecede temelinden sarsılmış olursa, eşlerden her biri boşanma davası açabilir.

Yukarıdaki fıkrada belirtilen hâllerde, davacının kusuru daha ağır ise, davalının açılan davaya itiraz hakkı vardır. Bununla beraber bu itiraz, hakkın kötüye kullanılması niteliğinde ise ve evlilik birliğinin devamında davalı ve çocuklar bakımından korunmaya değer bir yarar kalmamışsa boşanmaya karar verilebilir" hükmünü taşımaktadır.

3. Genel boşanma sebeplerini düzenleyen ve yukarıya alınan madde hükmü, somutlaştırılmamış veya ayrıntıları ile belirtilmemiş olması nedeniyle evlilik birliğinin sarsılıp sarsılmadığı noktasında hâkime çok geniş takdir hakkı tanımıştır. Bu bağlamda evlilik birliğinin temelinden sarsılması nedeniyle boşanma davası açan davacının davasının kabul edilerek boşanma kararı elde edebilmesi için iki koşulun gerçekleştiğini kanıtlamış olması gerekir. Bunlardan ilkinde davacı; kendisinden, evlilik birliğinin devamı için gereken "ortak hayatın sürdürülmesi" olgusunun artık beklenmeyecek derecede birliğin temelinden sarsıldığını, ikinci olarak "temelden sarsılmanın" karşı tarafın kusurlu davranışları sonucu gerçekleştiğini ispatlamak zorundadır.

4. Diğer yandan boşanma bozucu yenilik doğuran bir karar niteliğinde olup, boşanma kararının kesinleşmesiyle evlilik birliği sona erer. Boşanmanın eşler bakımından kişisel ve malî olmak üzere bir takım sonuçlarının bulunduğu kuşkusuzdur. Maddi ve manevi tazminat talepleri de boşanmanın eşlerle ilgili malî sonuçlarındandır.

5. Türk Medeni Kanunu’nun "Maddi ve manevi tazminat" başlıklı 174. maddesinde "Mevcut veya beklenen menfaatleri boşanma yüzünden zedelenen kusursuz veya daha az kusurlu taraf, kusurlu taraftan uygun bir maddî tazminat isteyebilir. Boşanmaya sebep olan olaylar yüzünden kişilik hakkı saldırıya uğrayan taraf, kusurlu olan diğer taraftan manevî tazminat olarak uygun miktarda bir para ödenmesini isteyebilir" hükmü düzenleme altına alınmıştır. Görülüyor ki hâkim, boşanmaya sebep olan olaylarda kusursuz veya az kusurlu bulunan eş yararına tazminat ödenmesine karar vermek yetkisine sahiptir.

6. Maddi tazminat, mevcut veya beklenen menfaatleri boşanma yüzünden zedelenen kusursuz veya daha az kusurlu tarafın, kusurlu taraftan talep ettiği tazminattır. Maddi tazminatın ön koşulu, talep edenin boşanma yüzünden mevcut veya beklenen menfaatlerinin zedelenmesi, boşanma ve maddi zarar arasında nedensellik bağının bulunmasıdır. Başka bir sebepten kaynaklı kayıplar maddi tazminat kapsamında yer alamaz. Mevcut menfaatlerin belirlenmesinde evliliğin taraflara sağladığı yararlar göz önünde bulundurularak tarafın maddi tazminat talebi değerlendirilir. Evliliğin boşanma ile sona ermesi hâlinde taraflar birliğin sağladığı menfaatlerden ileriye dönük olarak faydalanamayacaklardır. Beklenen menfaatler ise evlilik birliği sona ermeseydi kazanılacak olan olası çıkarları ifade eder.

7. Türk Medeni Kanunu’nun 174/2. maddesinde düzenlenen manevi tazminata boşanmaya sebep olan olayın, kişilik haklarına saldırı teşkil etmesi hâlinde hükmedilir (doktrindeki bir esere atıf). Manevi zarar ise, insan ruhunda kişinin iradesi dışında meydana gelen acı, ızdırap ve elem olarak ifade edilmektedir. Manevi tazminat da, bozulan manevi dengenin yerine gelmesi için kabul edilen bir telafi şeklidir. Hukuka aykırı ve kusurlu bir davranış sonucu hakkı ihlal edilenin zararının giderilmesi, menfaatinin denkleştirilmesi hukukun temel ilkesidir. Ancak TMK'nın 174. maddesinin 2. fıkrası genel tazminat esaslarından ayrılmış, aile hukukunda getirilmiş, kendine özgü bir haksız fiil düzenlemesidir. Eşler

arasındaki ilişkinin özelliği itibariyle burada manevi zararı tam olarak belirlemek zordur. Manevi tazminat miktarı, maddi olarak kesin bir miktar değildir. Manevi tazminat talep eden eşin ruhen uğramış olduğu çöküntü ile psikolojik olarak yaşamış olduğu sıkıntılara karşılık olarak onu rahatlatacak olan bir bedeldir. Bu özelliği nedeniyledir ki; yasa, menfaati zedelenen ve kişilik hakları ihlal edilen eşe "uygun bir tazminat" verileceğini belirtmektedir. O hâlde hâkim; manevi tazminatın miktarını belirlerken, kişilik haklarına yapılan saldırının niteliği ile tarafların ekonomik ve sosyal durumları dikkate alınarak takdir hakkını kullanmalıdır.

8. Uyuşmazlığın çözümü için; boşanma davalarında evlilik birliğini sarsan bir olay olarak dayanılmayan vakıanın, kusur belirlemesinde hükme esas alınıp alınamayacağının da açıklanması gerekmektedir. HMK'nın “"iddia ve savunmanın genişletilmesi veya değiştirilmesi" başlıklı 141/1. maddesi "Taraflar, cevaba cevap ve ikinci cevap dilekçeleri ile serbestçe iddia veya savunmalarını genişletebilir yahut değiştirebilirler. Dilekçelerin karşılıklı verilmesinden sonra iddia veya savunma genişletilemez yahut değiştirilemez" şeklinde düzenlenmiştir. Bu hükme göre tarafların karşılıklı dilekçelerini verdikleri aşamada, herhangi bir sınırlamaya bağlı olmaksızın uyuşmazlığın genel çerçevesi içinde iddia ve savunmalarını değiştirebilecekleri kabul edilmiştir. Dilekçelerin karşılıklı verilmesi aşamasında bu yasağın uygulanmaması ile uyuşmazlığın daha en başında, karşı tarafın açıklamasını, iddia ve savunmasını tam olarak görmeden, sağlıklı ve tam bir iddia ve savunma örgüsü kurmanın mümkün ve gerçekçi olmadığı gözetilerek; tarafların dilekçelerinde rahat, doğru ve sağlıklı bir iddia ve savunma bütünü oluşturmalarını sağlamak olduğu gibi, maddi ve hukuki nitelendirmeleri uyuşmazlığı çözecek doğrulukta ortaya koymaları amaçlanmaktadır. Şüphesiz ki bu imkân, sadece cevaba cevap ve ikinci cevap dilekçesi ile söz konusudur. Bu iki dilekçeden sonra, hangi ad altında olursa olsun verilecek dilekçeler, sınırlama ve yasak kapsamında kabul edilmelidir. Madde gerekçesinde; uyuşmazlığın ön inceleme aşamasında netleşmesi sayesinde, ön inceleme duruşma tutanağının “yargılamanın yol haritası” olma özelliğini güçlendireceği gerekçelerine de yer verilmiştir.

9. Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun sistematiği içinde; tarafların uyuşmazlık konuları ve bu uyuşmazlıkların çözümü için ileri sürdükleri delillerin daha işin en başında belirlenerek, tahkikatın etkin bir şekilde yapılmasının hedeflendiği anlaşılmaktadır. Zira tahkikat aşamasında, tarafların ileri sürdükleri vakıaların doğru olup olmadığı araştırılır ve tespit edilir (doktrindeki bir esere atıf).

10. Yapılan açıklamalar ışığında somut olaya gelince, Mahkeme ve Özel Dairenin de kabulünde olduğu üzere boşanmaya sebep olan olaylarda; erkeğin eşine fiziksel şiddet uyguladığı buna karşılık kadının da telefonu ile uzun süre meşgul olmak suretiyle birlik görevlerini ihmal ettiği, yatak odasına dair mahremiyeti başkaları ile paylaştığı şeklinde gerçekleşen kusurlu davranışlar yönünden uyuşmazlık bulunmamaktadır. Uyuşmazlık, boşanmaya sebep olan olaylarda kadına ayrıca kıskançlık yapmak suretiyle eşine psikolojik şiddet uyguladığı yönündeki kusurlu davranışın yüklenip yüklenemeyeceği noktasında toplanmaktadır.

11. Her ne kadar Bölge Adliye Mahkemesince; 27.12.2019 tarihli dilekçede yer alan "senin saçların temiz kimde yıkandın, nerede yıkandın" söyleminden hareketle, kadının kıskançlık yaptığı yönündeki kusurlu davranışa dayanıldığı sonucuna varılmışsa da bu husus isabetli bulunmamıştır. Şöyle ki; direnme karar gerekçesinde yer alan bu beyana, davalı-karşı davacı erkek vekilinin 27.12.2019 tarihli cevap ve karşı dava dilekçesinin "Davaya Cevaplarımız" bölümünün 5. bendinde yer verildiği görülmektedir. Anlatılan olaya bakıldığında ise dava dilekçesinin 5. bendinde yer alan fiziksel şiddet vakıasına karşı yapılan savunma olduğu, kadının eşine "Senin saçların temiz, kimde yıkandın? Nerde yıkandın?"

şeklinde sözler söylemesi üzerine olay günü tartışma çıktığı ve yaşanan fiziksel olayın meydana geliş sebebinin açıklanmaya çalışıldığı şüphesizdir. Nitekim dilekçenin tamamı incelendiğinde; kadının belirtilen eyleminin öncesinde veya sonrasında benzer olayların bulunup bulunmadığı, eş üzerinde baskı ve denetim oluşturup oluşturmadığı veya kıskançlık nedeniyle çıkan tartışmaların evlilik birliğini ne ölçüde sarstığı iddialarının hiçbirine yer verilmediği anlaşılmaktadır.

12. Yargıtay uygulamasına göre; kıskançlığın boşanma sebebi olarak kabul edilebilmesi için kıskançlık niteliğindeki eylemlerin evlilik birliğini temelinden sarsacak somut davranışlara dönüşmesi ve bunun delillerle açıkça ortaya konulması gerekir. Bu nedenle eşler arasında olağan sayılabilecek nitelikte zaman zaman hissedilen kıskançlık duygusu, rahatsızlığın dile getirilmesi veya eşine karşı duyulan güvensizliğin ifade edilmesi tek başına TMK'nın 166/1-2. maddesi anlamında boşanmaya götüren bir davranış değildir. Buna karşılık süreklilik arz eden ve baskıcı nitelikteki eylemler örneğin; eşi sürekli başka kişilerle ilişkilendirmek, devamlı olarak sadakatinden şüphe etmek, sosyal hayatını kısıtlamak, nereye gittiği veya kiminle görüştüğünü sürekli denetlemek, dışarı çıkmasına izin vermemek, üçüncü kişilerle olan iletişimini kontrol etme ihtiyacı ve bu sebeplerle sürekli tartışma çıkarmak gibi davranışların süreklilik ve yoğunluk kazanması evlilik birliğinin temelinden sarsılmasına neden olan kusurlu davranış olarak değerlendirilmektedir. Taraflar dilekçelerinde; kıskançlığın ne şekilde ortaya çıktığını, ne zaman gerçekleştiğini ve evlilik birliğini nasıl sarstığını açıkça somutlaştırmalıdırlar.

13. Yapılan tüm bu açıklamalar ışığı altında somut olay değerlendirildiğinde; davalı-karşı davacı erkek vekili tarafından usulüne uygun şekilde boşanmaya sebep olan olaylarda "kadının kıskançlık yaptığı" şeklindeki vakıaya dayanılmadığı anlaşılmaktadır. Münhasıran davalı-karşı davacı erkek vekilinin 27.12.2019 tarihli dilekçesinde yer alan "senin saçların temiz kimde yıkandın, nerede yıkandın" ifadesi boşanmaya sebep olan kusur sonucuna ulaşılmasında tek başına yeterli olmadığı gibi dayanılmayan bir vakıa hakkında tanık beyanlarından yola çıkılarak tarafa kusur yüklenilmesi de doğru değildir. Dosya kapsamı bir bütün olarak değerlendirildiğinde; erkeğin eşine fiziksel şiddet uyguladığı, buna karşılık kadının da telefonu ile uzun süre meşgul olmak suretiyle birlik görevlerini ihmal ettiği ve yatak odasına dair mahremiyeti başkaları ile paylaştığı anlaşılmıştır. Gerçekleşen bu kusurlu davranışlar kıyaslandığında taraf kusurlarının birbirine denk olduğundan bahisle, eşit kusurlu sayılamayacakları, boşanmaya sebep olan olaylarda erkeğin ağır, kadının ise az kusurlu olduğu hususu tartışmasızdır. Hâl böyle olunca tarafların eşit kusurlu olduğunun kabulü ile dosya kapsamına uygun düşmeyen bu kusur belirlemesine bağlı olarak kadın eşin tazminat taleplerinin reddine karar verilmesi bozmayı gerektirmiştir.

14. O hâlde, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulması gerekirken önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

15. Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

VII. KARAR

Açıklanan sebeplerle;

Davacı-karşı davalı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında açıklanan gerekçe ve nedenlerden dolayı 6100 sayılı Kanun'un 371. maddesi gereğince BOZULMASINA,

İstek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine,

Dosyanın 6100 sayılı Kanun'un 373/2. maddesi uyarınca kararı veren Konya Bölge Adliye Mahkemesi 2. Hukuk Dairesine gönderilmesine,

23.09.2026 tarihinde oy birliğiyle kesin olarak karar verildi.